

ΑΠΟΦΕΙΣ

Του Νίκου Βατόπουλου

ΠΤΥΧΕΣ

ΑΡΧΕΙΟ ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ 12.01.2014

Σκεφτόμουν την «παραδοξότητα», λέξη με την οποία χαρακτήριζε την Αθήνα o Olivier Rolin, καθώς παρακολουθούσα την ελληνογαλλική κινητικότητα των τελευταίων ετών. «Ελλάς-Γαλλία συμμαχία 2014», το νέο εξάμηνο πολιτιστικό πρόγραμμα του Γαλλικού Ινστιτούτου, «Αγαπημένη μας αδελφή Γαλλία...», το βιβλίο που εκδόθηκε από την Εστία με πρωτοβουλία και πάλι του Ινστιτούτου, οι πρόσφατες εκδηλώσεις για «Το Μικρό Παρίσι» στην πλατεία Βάθης από το Αθηναϊκό Καλλιτεχνικό Δίκτυο, η παράσταση του Σταύρου Στάγκου για τον Αλμπέρ Καμύ στην Οικία Κατακουζηνού, το όμορφο «Λεξικοπωλείο» στο Παγκράτι...

Βαθιές οι ρίζες της Γαλλίας στους δρόμους και στη ζωή της Αθήνας· ακόμη και αν ο «Κάουφμαν» δεν υπάρχει, επιζεί μια αύρα μακρινή όσο και τα πρώτα βήματα της Δούκισσας της Πλακεντίας στην πρωτεύουσα. Θυμόμουν πόσο διασκεδαστικά ηχούσαν πάντα οι καθαρευουσιάνικες εκδοχές των δρόμων που φέρουν τα ονόματα των Γάλλων του 19ου αιώνα, από την οδό Σατωβριάνδου έως την οδό Μαιζώνος. Και πόσο γλυκός ο απόηχός τους, καθώς μέσα από ένα δαίδαλο αναμνήσεων, σκιών και ήχων, ο προσωπικός ελληνογαλλικός χάρτης πάμπολλων Αθηναίων επί σειρά γενεών αναδύεται ως μια πραγματικότητα.

Σε μια προσωπική μυθολογία, η ανάγνωση της πόλης μέσα από τα τοπωνύμιά της, μέσα από τις συναντήσεις και τα διαβάσματα, μέσα από τις ταιμές και την αλληλογραφία, αποκτά σταδιακά το ανάγλυφό της, διαφορετικό για τον καθένα όπως και ένα δακτυλικό αποτύπωμα. Η Γαλλία αχνοφαίνεται παντού, αν επιλέξει κανείς να τη διακρίνει. Στις επιγραφές Patisserie de luxe, που μια πιο αθώα Αθήνα ήδη από τον 19ο αιώνα και έως πριν από 40 χρόνα χάριζε στα ζαχαροπλαστεία της, μέχρι το ράφι της βιβλιοθήκης μου με τα παιδικά αναγνώσματα της Bibliothèque verte και τη γοητευτική αύρα των Livres de poche από τη δεκαετία του 60.

Στην οδό Φωκυλίδου, που ένας φίλος μού είπε πρόσφατα ότι τον θεωρεί τον πιο ωραίο δρόμο του Κολωνακίου, θα θυμάμαι τη Σεσίλ, που μου «έκανε» γαλλικά, στον 4ο όροφο μιας μεσοπολεμικής κατοικίας χωρίς ασανσέρ. Ήταν τότε μια νέα γυναίκα, που την έβλεπτα «μεγάλη», εκείνα τα χρόνα, που είχαν φυτευτεί οι φοίνικες στη Συγγρού για την υποδοχή του Ζισκάρ ντ Εστέν. Σαν και μένα, εκατοντάδες παιδιά της γενιάς μου μαθαίναμε γαλλικά, άλλοι τα προχώρησαν, άλλοι όχι, αλλά πιο παλιά ήταν «φυσικό», ήταν «αναμενόμενο» να αρχίσεις γαλλικά.

Με τα χρόνια έγινε σαφές ότι μία χώρα είναι η γλώσσα, η βαθιά της χορδή που πάλλεται και αιωρείται και που ακόμη και αν δεν την κατέχεις (όσο θα ήθελες), τραγουδάς τη μουσική της. Τη γλώσσα που περνάει στις φλέβες και φτιάχνει εικόνες, στην οδό Διδότου, στην οδό Σίνα, που κυματίζει σαν τα γαλλικά «r», κατ αντιστοιχία των ελληνικών «ρ» που ρολάρουν και τρενάρουν, αυτά που είχαν γοητεύσει τον Olivier Rolin, στη δική του ανάγνωση της Αθήνας, σε έναν μικρό πρόλογο στον τόσο αραίο αθηναϊκό οδηγό του Emmanuel Adely (Autrement, 1997).

Μέσα από τα κλωνάρια της μνήμης που μπλέκουν σε ένα αμάλγαμα τα εξώφυλλα του Paris Match με τον «Le Cid» του Corneille, η Γαλλία στην Αθήνα μοιάζει σαν ένα πτοτάμι με κρήνες και καταρράκτες.

ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

[\(/817755/article/proswpa/prosk...]((/817755/article/proswpa/prosk...)
Πρόσωπα
[\(/817755/article/proswpa/proskhr...]((/817755/article/proswpa/proskhr...)

ΜΕ ΤΗΝ «Κ»

[\(/817638/article/epikairothta/m...]((/817638/article/epikairothta/m...)
**Εξερευνούμε τα
περίεργα του
πλανήτη μας**
[\(/817638/article/epikairothta/m...]((/817638/article/epikairothta/m...)

ΜΕ ΤΗΝ «Κ»

[\(/816747/article/epikairothta/m...]((/816747/article/epikairothta/m...)
Home
[\(/816747/article/epikairothta/m...]((/816747/article/epikairothta/m...)

ΜΕ ΤΗΝ «Κ»

[\(/807549/article/epikairothta/m...]((/807549/article/epikairothta/m...)
**Καθημερινές
Γεύσεις Λαζανικά**
[\(/807549/article/epikairothta/m...]((/807549/article/epikairothta/m...)

Δεν τυπώνω. Π♦?οστατε♦?ω το πε♦?ιβάλλον.